

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/77/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122437479
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:6122437479.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v spore žalobcu: A. B. C., D., E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. G. XXXX/XX, H., zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanej: A. I. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, H., zastúpenej Advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 113,45 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 10. marca 2023, č. k. 14C/48/2022-191, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 113,45 eur od 12.12.2021 do 07.11.2022. Výrokom II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 113,45 eur s úrokom z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 113,45 eur od 08.11.2022 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej náhrady škody za vynaložené náklady v súvislosti s cestou do miesta bydliska maloletého dieťaťa a späť dňa 11.12.2021, kde sa mal realizovať jeho styk s maloletým na základe súdneho rozhodnutia. Pred príchodom upovedomil žalovanú SMS správou, čo sa zaobišlo bez náležitej odozvy žalovanej. Tá žalobcovi stručne oznámila, že rozhodnutie je zrušené, o čom žalobca nemal vedomosť, nakoľko mu žiadne rozhodnutie nebolo doručené a neskôr žalovaná uviedla, že maloletý aj tak odmieta realizáciu styku a preto styk nie je možné uskutočniť. Keďže žalovaná neumožnila žalobcovi maloletého ani vidieť a na ostatné správy nereagovala, žalobca privolať polícia. Podľa názoru žalobcu, zodpovednosť za zmarený styk preberá výlučne žalovaná, z dôvodu, že maloletého na styk riadne nepripravila, ako jej to vyplýva z povinností, uložených uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021, č.k. 18P/54/2019-1980. Podľa tohto uznesenia bol žalobca oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. bez prítomnosti žalovanej, ktorá bola povinná maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť. Žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spočíva v v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť. Cesta z miesta bydliska žalobcu do miesta styku a späť predstavuje vzdialenosť 372 km, pričom základná náhrada je 71,80 eur a náhrada za pohonné látky 41,65 eur. Súd svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 415, 420 ods. 1, § 442 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, 4 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne. Súd poukázal na to, že strany ako rodičia maloletého nežijú v spoločnej domácnosti. V súčasnosti prebieha konanie o rozvod ich manželstva a o úpravu práv a povinností k maloletému, ktoré sa vedie na Okresnom súde Bratislava IV. Styk žalobcu s maloletým dieťaťom bol najskôr upravený uznesením Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019 tak, že žalobca bol oprávnený stretávať sa s maloletým každú párnú sobotu v čase od 14.00 hod. do

17.00 hod. s tým, že odovzdanie a prevzatie maloletého sa má uskutočniť pred kultúrnym centrom v Bojniciach. Toto rozhodnutie bolo zmenené uznesením zo dňa 04.10.2021, č.k. 18P/54/2019-1980 tak, že žalobca bol oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty od 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. bez prítomnosti matky. Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie žalovaná a Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 27CoP/70/2021-2189 zo dňa 26.11.2021 napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Toto uznesenie bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 14.12.2021. Súd konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca sa dňa 11.12.2021 dostavil do Mesta Bojnice a v ten deň sa jeho styk s maloletým neuskutočnil, pretože mu žalovaná maloletého odmietla odovzdať. Žalovaná sa v spore bránila tým, že uznesenie okresného súdu, podľa ktorého sa mal uskutočňovať styk žalobcu s maloletým s prespatím s prespatím u žalobcu, bolo už v tom čase zrušené uznesením odvolacieho súdu a žalobca mal o tomto zrušení vedomosť, napriek tomu, že mu ešte nebolo doručené. Podľa žalovanej sa preto žalobca už nemohol domáhať styku s maloletým podľa zrušeného uznesenia. Súd k tomu uviedol, že doručovanie rozhodnutia súdu podľa § 105 a nasl. CSP nie je možné nahradiť iným spôsobom oznámenia rozhodnutia súdu účastníkovi konania. Preto súd uzavrel, že dňa 11.12.2021, keď sa mal uskutočniť styk žalobcu s maloletým ešte žalobca nemal doručené uznesenie Krajského súdu v Trenčíne a styk s maloletým sa mal preto uskutočniť ešte podľa uznesenia Okresného súdu Prievidza č.k. 18P/54/2019-1980 zo dňa 04.10.2021. Súd poukázal na to, že na druhej strane chápe, že žalovaná v čase, keď už mala vedomosť o zrušovanom uznesení Krajského súdu v Trenčíne, nechcela žalobcovi odovzdať maloletého na styk s prespatím. Zároveň poukázal na to, že žalovaná neurobila nič pre to, aby maloletému umožnila sa stretnúť so svojim otcom. V tom čase neuviedla žalobcovi žiadne objektívne dôvody, pre ktoré sa maloletý so žalobcom stretnúť nemohol. Nevyšla žalobcovi v ústrety ani v tom zmysle, že by sa s ním pokúsila dohodnúť na styku aj bez prespatia, hoci aj podľa pôvodného uznesenia č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019. Súd poukázal na obsah zápisnice OR PZ Prievidza o trestnom oznámení, z ktorej vyplýva, že príslušník PZ po tom, čo žalobca privolať políciu, navštívil dňa 11.12.2021 po 14.tej hodine domácnosť žalovanej. Žalovaná príslušníkovi PZ uviedla, že má v rukách nové uznesenie, ktoré určuje styk nepárne soboty od 14.00 hod. do 17.00 hod., že ona s uznesením problém nemá, no aj tak styk nezrealizuje a neponúka ani žiaden náhradný termín. Aj z elektronickej komunikácie, predloženej súdu žalobcom vyplýva, že žalovaná nebola ochotná umožniť žalobcovi styk s maloletým a ani sa dohodnúť, aby sa styk prípadne uskutočnil podľa staršej úpravy bez prespatia od 14.00 hod. do 17.00 hod. Súd k tomu uviedol, že sobota dňa 11.12.2021 bola v 49. týždni roka 2021, teda išlo o nepárny týždeň, v ktorom sa mal styk uskutočňovať aj podľa pôvodnej a aj neskoršej úpravy. Podľa názoru súdu žalovaná svojím správaním nespĺnila svoju prevenčnú povinnosť upravenú v ust. § 415 Občianskeho zákona a zároveň boli splnené na jej strane predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Protiprávny úkon žalovanej mal spočívať v tom, že si nespĺnila povinnosť uloženú jej vykonateľným rozhodnutím súdu, žalobcovi tým vznikla ujma na majetku tým, že vynaložil finančné prostriedky na cestu z Bratislavy do Bojníc a späť, ide o vyčíslené pohonné hmoty motorovým vozidlom, ktoré použil na cestu Bratislava - Bojnice a späť, kde sa mal styk uskutočniť. Bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanej a vznikom škody na strane žalobcu. Pri preukázaní splnenia uvedených troch predpokladov všeobecnej zodpovednosti za škodu, sa zavinenie toho, kto za škodu zodpovedá, predpokladá. Ak sa preukáže, že škodca spôsobil niekomu škodu porušením právnej povinnosti, pričom dôkazné bremeno postihuje poškodeného, zo zákona sa potom predpokladá, že škodca škodu zavinil. Existenciu zavinenia škodcu poškodený nemusí dokazovať. Dôkazné bremeno o tom, že škodu nezavinil však postihuje škodcu. Žalovanej sa nepodarilo preukázať, že škodu, ktorá vznikla žalobcovi nezavinila, preto súd považoval za splnený aj posledný predpoklad zodpovednosti za škodu, a to zavinenie žalovanej. Súd tak dospel k záveru, že žalovaná je zodpovedná za škodu a je preto povinná ju žalobcovi nahradiť, pričom škodu si žalobca uplatnil v správnej výške. Pokiaľ žalovaná v spore namietala, že žalobca sa domáhal náhrady škody v súvislosti s použitím osobného motorového vozidla Volkswagen Tiguan, ktoré však už 11.12.2021 nevlastnil, súd uviedol, že žalobca predložil súdu osvedčenie o evidencii vozidla, z ktorého vyplýva, že predmetné vozidlo je od 24.09.2021 vo vlastníctve J. D.. Žalobca zároveň predložil zmluvu o výpožičke zo dňa 24.09.2021, uzatvorenú s J. D., z ktorej vyplýva žalobcovi oprávnenie predmetné vozidlo užívať na dobu neurčitú. Súd dodal, že vyhovel žalobe aj v časti úroku z omeškania vo výške 7 % ročne zo sumy 113,45 eur od 08.11.2022 do zaplatenia, keď žalovaná sa dostala do omeškania nasledujúci deň po dni doručenia platobného rozkazu. Keďže žalobca vzal žalobu späť v časti zaplatenia úroku z omeškania za obdobie od 12.12.2021 do 07.11.2022, v tejto časti súd konanie zastavil. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 257 CSP a uviedol, že vzhľadom na výsledok konania možno konštatovať, že v spore bol úspešný žalobca a mal by nárok na náhradu trov konania. Súd však v danom prípade dospel k záveru,

že tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je možné žalobcovi náhradu trov konania nepriznať. Prejednávaný spor je jedným z veľkého množstva sporov, ktoré vedie žalobca proti žalovanej, pričom vo všetkých ide o náhradu škody z jeho neuskutočnených stykov s maloletým synom. Žalobca sa svojho nároku vždy domáha najskôr návrhom na vydanie platobného rozkazu na upomínacom súde v Banskej Bystrici. V súčasnosti je na tamom súde vedených 38 sporov, postúpených po podaní odporu z upomínacieho súdu. Podľa vyjadrenia žalobcu bolo zmarených až 60 jeho stykov s maloletým. Žalobca sa pritom domáha nárokov na náhradu škody vždy samostatnou žalobou za každú cestu, kedy sa jeho stretnutie s maloletým neuskutočnilo, čo súd nepovažoval za efektívne a hospodárne. Podľa názoru súdu žalobca postupuje voči žalovanej šikanózne, pričom zneužíva svoje právo na súdnu ochranu a zároveň bráni žalovanej v riadnom uplatnení jej práva na súdnu ochranu. Tento postup nie korektný ani voči súdu. Súd uviedol, že neexistujú objektívne okolnosti, ktoré by žalobcovi bránili domáhať sa svojich práv, či už jednou žalobou alebo viacerými žalobami, ktoré by však v sebe spájali viaceré súvisiace nároky za určité ucelené obdobia. Súdu sa v uvedenej situácii javilo, že jedným z cieľov žalobcu je spôsobiť žalovanej čo najvyššie trovy konania.

2. Proti tomuto rozsudku, proti vyhovujúcemu výroku II. podala v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaná, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie alebo zmeny rozsudku tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietala záver súdu prvej inštancie, že zavinene zmarila styk s maloletým v dôsledku porušenia prevenčnej povinnosti podľa § 415 Občianskeho zákonníka, ako aj porušenia právnej povinnosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Poukázala na to, že uznesenie súdu o nariadení neodkladného opatrenia, na základe ktorého sa žalobca domáhal styku s maloletým, bolo zrušené odvolacím súdom, o čom žalobcu a jeho právneho zástupcu oboznámila prostredníctvom svojho právneho zástupcu na pojednávaní o rozvod manželstva, konanom dňa 02.12.2021. Žalobca tak bol vopred informovaný o skutočnosti, že v záujme maloletého dieťaťa bol styk v rozsahu na prespanie zrušený. V prípade, keď sa žalobca dostavil do miesta bydliska maloletého a žiadal jeho prevzatie na prespanie, išlo o účelové konanie žalobcu. Ona si splnila svoju prevenčnú povinnosť, keď informovala žalobcu o úprave styku už dňa 02.12.2021 a zároveň neporušila žiadnu právnu povinnosť, keď svojim konaním sledovala najlepší záujem dieťaťa v súlade s uznesením odvolacieho súdu. Zdôraznila, že právna teória vychádza z toho, že "v prípade, ak nebude správaním škodcu porušená konkrétna právna norma, tak škodca bude zodpovedať iba vtedy, ak poškodený preukáže, že škodca pri svojej činnosti nevyvinul (objektívne) dostatočnú starostlivosť, vyžadovanú § 415 Občiansku starostlivosť. Škodcovi ostáva možnosť preukázať, že škodu nezavinil, a teda že vzhľadom na svoje osobné pomery od neho nemožno očakávať, že by túto starostlivosť bol schopný dodržať (subjektívny štandard posudzovania zavinenia)." S poukazom na uvedené mala za to, že s prihliadnutím na miesto, čas a osobitosť vzťahu medzi ňou a žalobcom, rizikom škody, či obvyklostí správania za určitých podmienok boli splnené všetky predpoklady dodržania zákonnej prevenčnej povinnosti v zmysle ust. § 415 OZ. Súd podľa jej názoru dospel k nesprávnemu právnomu záveru, keď porušenie právnej povinnosti odvodzoval od skutočnosti, že uznesenie Krajského súdu v Trenčíne bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené až dňa 14.12.2021. V konaní bolo viackrát uvedené, že žalobca bol o zrušení neodkladného opatrenia riadne informovaný. Podľa jej názoru je potrebné prihliadnuť na účelovosť konania žalobcu, ktorý si neodkladné opatrenie neprevzal aj napriek tomu, že o ňom bol riadne informovaný, a to osobne ňou, ako aj prostredníctvom právnych zástupcov, ako aj na dôvody, pre ktoré došlo k zrušeniu neodkladného opatrenia. Poukázala na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z ktorého je zrejmé, že neodkladné opatrenie bolo nevykonateľné, prípadne nevykonateľné bez akejkoľvek ujmy na maloletom. Bola toho názoru, že v konaní o náhradu škody ide o formalistický výklad, ktorý nemá oporu v právnom poriadku. Opakovane zdôraznila, že vzhľadom k uvedeným skutočnostiam neporušila prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 OZ, keď žalobcu vopred a riadne informovala o zrušení neodkladného opatrenia a zároveň neporušila ani právnu povinnosť, keď postupovala v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa a vydaným uznesením krajského súdu. Okrem toho mala za to, že v tomto prípade je potrebné posudzovať situáciu ako bežné riziko, ktoré znáša poškodený - žalobca. Ďalej žalovaná namietala, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázala na ňou predloženú Záverečnú správu z poradenského procesu maloletého, vystavenú neziskovou organizáciou K. L., dňa 21.06.2022, podľa ktorej ponúkla otcovi dieťaťa postupné rozširovanie styku s maloletým, avšak žalobca opakovane trval na styku v rozsahu na prespanie v rozpore s najlepším záujmom dieťaťa, a teda žalobca si škodu spôsobil sám svojim konaním. Podľa jej názoru je daný dôvod na zrušenie alebo zmenu rozsudku. Svojim konaním sledovala najlepší záujem maloletého dieťaťa, pričom sa preukázateľne snažila o realizáciu

styku maloletého so žalobcom tak, aby maloletý neutrpel žiadne citové traumy pri odovzdávaní na styk. Taktiež namietala porušenie práva na spravodlivý proces. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 344/2019 z 21. novembra 2019 a konštatovala, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je nedostatočné. Poukázala na rozhodovaciu prax iných krajských súdov a zdôraznila, že medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania patrí právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Uviedla, že konajúci súd sa v rozsudku vôbec nezaoberal okolnosťami, pre ktoré došlo k zrušeniu nariadeného neodkladného opatrenia, teda najlepším záujmom maloletého dieťaťa. Zároveň súd nedostatočne odôvodnil, akými dôkazmi sa zaoberal, ktoré vyhodnocoval a ako ich vzájomne posúdil. Nedostatočné vyhodnotenie dôkazov, resp. nedostatočné odôvodnenie rozsudku v časti vykonaného dokazovania rovnako zakladá porušenie práva na spravodlivý proces.

3. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie aj žalobca, a to proti výroku III. o trovách konania. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zmeniť tak, že súd mu prizná voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a prizná mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP. Namietal použitie ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania. Uviedol, že ust. § 257 CSP neslúži na zmiernovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (nález ÚS 2862/07), ale slúži na riešenie situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bráni svoje porušené alebo ohrozené právo alebo právom chránený záujem, dostal náhradu trov konania. Zdôraznil, že v danom prípade ide o situáciu, kedy mu žalovaná účelovo, tendenčne a bezdôvodne bráni kontaktu so synom. Z odôvodnenia rozsudku nie je zjavné, v čom súd vzhľadom ako spravodlivé poskytnúť ochranu osobe porušujúcej práva inej osoby a dokonca ju označiť za „obeť žalobcu“ a naopak, v čom považoval za nespravodlivé, aby úspešnej sporovej strane nepriznal náhradu trov konania na bránenie jej porušeného práva. Pre jednoznačné preukázanie rozporuplnosti argumentácie sudcu v rozsudku poukázal na uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 08.12.2022, č.k. 8C/34/2022-67, ktorým bol zamietnutý návrh žalovanej na spojenie vecí, vrátane predmetnej právnej veci. V odôvodnení uvedeného uznesenia súd okrem iného uviedol, že „...V uvedených konaniach žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody za jednotlivé neuskutočnené stretnutia, pričom v konaniach sú rôzne skutkové tvrdenia produkované žalobcom a žalovanou (líšia sa dôvodmi neuskutočnenia - maloletý styk odmietal, bol chorý, bol v kontakte s COVID pozitívnou osobou), pričom v niektorých prípadoch sa líšia aj exekučné tituly. Vzhľadom na počet konaní a tieto odlišnosti by nebolo možné efektívne vykonať dokazovanie na jednom pojednávaní. Súd má ďalej vedomosť, že vzhľadom na skutočnosť, že styk žalobcu s maloletým naďalej neprebíha a je predpoklad, že žalobca si bude naďalej uplatňovať nároky za tieto neuskutočnené styky samostatnými návrhmi, nebude ani reálne možné všetky tieto nároky rozhodnúť v jednom konaní...“ Podľa jeho názoru už len táto skutočnosť sama o sebe vylučuje možnosť existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktoré sudca aplikoval. Zdôraznil, že ak súd samostatným rozhodnutím konštatuje, že on sa od začiatku konania domáha ochrany svojich práv procesne správnym spôsobom, nemôže na základe tej istej argumentácie náhradu trov konania nepriznať práve pre tento procesný postup, pretože v takom prípade ide o nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. Poukázal na dve konkrétne konania na súde prvej inštancie, v ktorých došlo k ich spojeniu, pričom priebeh pojednávania danej veci bol neprehľadný, zmätočný a nadbytočne zdĺhavý v dôsledku mýlenia si (len dvoch) zmarených stykov počas pojednávania. Dodal, že rozsudok časti výroku II. je jednoznačne arbitrárny a súd vo svojom odôvodnení dotvára skutkové okolnosti tak, aby to vyzeralo, že on mohol urobiť niečo iné ako reálne v danom čase urobil. On nemá inú zákonnú možnosť domáhať sa uplatnenia svojich práv, nemá možnosť postupovať procesne inak, nepredraňuje spôsob domáhania sa súdnej ochrany a nezneužíva svoje právo. Dôvodne si teda uplatňuje škodu vzniknutú konaním žalovanej v niekoľkých súdnych konaniach, čo iným spôsobom nie je možné, aby žaloval žalovanú v jednom konaní o desiatky jednotlivých škôd, preto je podľa jeho názoru preukázaná dôvodnosť jeho nároku na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu. Odôvodnenie rozsudku v odvolaní napadnutej časti považuje za vnútorne rozporné, nepresvedčivé, arbitrárne a nezohľadňujúce vykonané dokazovanie, kontext, okolnosti, ako aj jeho postavenie ako rodiča, ktorý nemá dieťa zverené do výchovy, a teda logicky nemá rovnaké možnosti ako žalovaná.

4. K odvolaniu žalobcu podala žalovaná písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že s odvolaním žalobcu vo výroku o trovách konania nesúhlasí. Bola toho názoru, že trovy konania, ktoré žalobcovi vznikli v konaní, neboli vynaložené účelne, a to najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca opakovane podáva takmer identické návrhy na vydanie platobných rozkazov z dôvodu neuskutočnených

stykov. V danej veci, v konaní sp. zn. 14C/48/2022, sa pojednávalo o neuskutočnenom styku zo dňa 11.12.2021 a konanie o neuskutočnenom styku zo dňa 12.12.2021 sa vedie pod sp. zn. 11C/3/2023. Podané návrhy majú úplne totožné znenie (okrem dátumu styku), sú k nim priložené totožné dôkazy, ide pritom o rovnaký skutkový stav, rovnakých účastníkov konania, rovnaký uplatnený nárok, čo do právneho základu, výšky náhrad škody, s rovnakými dôvodmi neuskutočnenia styku. Podľa jej názoru neexistuje objektívny dôvod, pre ktorý nemohol žalobca tento nárok uplatniť jedným procesným úkonom. Ide o styky v priebehu po sebe nasledujúcich dní, kedy sa žalobca domáha náhrady škody na základe rovnakého právneho základu, z rovnakých dôvodov a ide o náhradu škody v rovnakej výške. Dôvod neuskutočnenia styku bol pri tom vždy rovnaký, odmietavý postoj maloletého odísť so žalobcom na prespanie, o čom bol žalobca opakovane z jej strany upovedomený. Poukázala na to, že NS SR sa zaoberal problematikou trov právneho zastúpenia pri tzv. hromadných veciach. V uznesení sp. zn. 6 MCdo 5/2013 z 19.03.2014 najvyšší súd vyslovil záver, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde. V konaniach Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15C/34/2022, 13C/37/2022, 12C/51/2022, 6C/34/2022, 5C/37/2022, 12C/34/2022, 12C/3/2022, bolo taktiež rozhodnuté o nepriznaní náhrady trov konania žalobcovi z dôvodov hodných osobitného zreteľa, hoci bol v konaní úspešný. Ďalej uviedla, že konanie žalovaného, ktorým sa domáha rovnakého nároku v 37 konaniach, je celkom zjavným svojvoľným úkonom zneužívajúcim právo, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. V prípade, ak súd odmietol spojiť veci do jedného konania, bolo to najmä z dôvodu, že žaloby boli podávané v iných časoch a „bežali samostatne“, a teda v tejto fáze konania, v ktorej už mali jednotliví sudcovia rozpojované jednotlivé dni neuskutočnených stykov, nebolo účelné veci spájať.

5. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovanou žiadal rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. potvrdiť. Uviedol, že žalovaná v priebehu celého konania nijakým spôsobom nepreukázala objektívny dôvod nerealizovania jeho styku s maloletým. V zmysle právoplatného a vykonateľného rozhodnutia v predmetný deň mu neumožnila styk s maloletým a nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Vo vzťahu k danému konaniu je nutné posudzovať v prvom rade právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu účinné v čase skutkových okolností, ktoré sú predmetom tohto konania. Nemožno sa stotožniť s tým, že žalovaná odôvodňuje okolnosti a dôvody zmarenia styku vydaným rozhodnutím, ktoré nebolo právoplatné a vykonateľné. Bez ohľadu na interpretáciu rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, je toto rozhodnutie vo vzťahu k predmetu tohto konania irelevantné. On rešpektuje právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu v čase realizácie styku. Uviedol, že obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd, a to vždy iba v záujme dieťaťa, na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Poukázal na to, že to, čo tvrdí žalovaná, je v prikróm rozpore s tým, ako koná. V posledných troch rokoch žalovaná zmarila jeho styk so synom viac než 70 krát. Dal do pozornosti znalecký posudok č. 144/2020, vypracovaný D. B. M., D., v konaní sp. zn. 18P/54/2019, zo záverov ktorého vyplýva, že žalovaná umocňuje u maloletého ňou naučenú krátkodobú odmietavú reakciu maloletého smerom k nemu. Dodal, že z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby mu zamarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv.

6. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že naďalej trvá na skutočnostiach, uvedených v jeho odvolaní voči výroku III. rozsudku a nestotožňuje sa s vyjadrením žalovanej, uvádzajúcej účelovo klamlivé skutočnosti. Uviedol, že sa ohradzuje voči tvrdeniam žalovanej o jeho šikanóznom správaní, ktoré v žiadnom konaní ani nebolo preukázané. Nie je mu zrejmé, aký iný spôsob domáhania sa súdnej ochrany jeho práv mal zvoliť, keďže návrh na spojenie vecí bol súdom zamietnutý, čím samotný súd legitimizoval jeho procesný postup, že nie je teda možné spojiť predmetné konania. Opakovane zdôraznil, že každá žaloba o náhradu škody si vyžaduje dôkladné posúdenie s rozsiahlym dokazovaním a ktorékoľvek spojenie obdobných vecí prinesie do konania neprehľadnosť a neúčelne predĺži rozhodnutie vo veci samej, čo pri počte viac ako 100 zmarených stykov s maloletým za 3 roky nie je ani možné. Dodal, že súdom bolo preukázané, že takmer každý jeden zmarený styk žalovanou nie je odôvodnený, ide o svojvoľné a protiprávne konanie žalovanej, a preto sú všetky tvrdenia žalovanej o jej snahe motivovať maloletého na styk zavádzaním súdu a absolútnym klamstvom. Žalovaná pritom marí jeho styky s maloletým dodnes, naposledy 11.06.2023, preto nie je racionálne zvoliť procesne iný postup, ktorý by bol rýchlejší, hospodárnejší a prehľadnejší.

7. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu zotrvala na svojich tvrdeniach, uvedených v odvolaní voči rozsudku. Uviedla, že v prípade neuskutočnenia styku žalobcu s maloletým dňa 11.12.2021 v žiadnom prípade nejde o účelovo nesprávny výklad práva ňou ako tvrdí žalobca. Účelovým je iba postup žalobcu, ktorý bol riadne informovaný o zrušení neodkladného opatrenia o úprave styku s maloletým, ktoré si účelovo neprevzal. Práve žalobca sa domáhal výkonu styku v rozpore s najlepším záujmom dieťaťa. Žalobca trval na styku s prespatím a maloletý tento styk odmietal. Práve žalobca mohol preukázať, že koná v najlepšom záujme maloletého dieťaťa a pristúpiť na styk v rozsahu, v akom rozhodol Krajský súd Trenčín uznesením. Zdôraznila, že sa stotožňuje s tým, že treba rešpektovať právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu, avšak v prípade, ak žalobca úmyselne neprevezme rozhodnutie súdu, sám marí vykonateľnosť rozhodnutia. Dodala, že ona styk žalobcu s maloletým nemarí. Pokiaľ žalobca opakovane poukazoval na závery zo znaleckého posudku č. 144/2020, tieto podľa nej nie sú pre konanie relevantné, nakoľko je preukázané, že vydanie maloletého na styk v súlade s neodkladným opatrením bolo v rozpore s jeho najlepším záujmom.

8. V ďalšom vyjadrení žalovaná zopakovala svoju argumentáciu vo vzťahu k odvolaním žalobcu napadnutému výroku o trovách konania. Mala za to, že rozhodnutie o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdnych autorít. Žalobca nepreukázal, že by v konaní vynaložil čo i len niektoré výdavky účelne alebo, že by v danom prípade nešlo o formulárové podanie alebo hromadnú vec.

9. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania je potrebné podľa § 389 CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Odvolaním strán sporu nebol napadnutý výrok I. rozsudku o zastavení konania v časti úrokov z omeškania, preto je v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

11. Predmetom konania v danej veci je nárok žalobcu (otca dieťaťa) na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť dňa 11.12.2021 tým, že vykonal z miesta svojho bydliska v Bratislave cestu do Bojníc za účelom realizácie styku s maloletým synom, ktorý mu bol žalovanou (matkou dieťaťa) zmarený. V žalobe uvádzal, že jeho styk s maloletým sa mal realizovať v zmysle uznesenia Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021, č.k.18P/54/2019 -1980 tak, že bol oprávnený sa s maloletým stretávať každý nepárny týždeň v kalendárnom roku v čase od soboty 10.00 hod. nepretržite do nedele do 18.00 hod. bez prítomnosti žalovanej, ktorá bola povinná dieťa na stretnutie včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že k realizácii odovzdania a prevzatia dieťaťa dôjde pred Kultúrnym domom v H., kde po uskutočnení stretnutia žalobca maloletého žalovanej vráti. Predmetné uznesenie nadobudlo vykonateľnosť dňa 21.10.2021.

12. Predmetné uznesenie bolo napadnuté odvolaním žalovanej, na základe ktorého odvolací súd - Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 26.11.2021, č.k. 27CoP/70/2021-2189 uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uvedené zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu bolo právnej zástupkyňi žalovanej doručené elektronicky dňa 01.12.2021 a právnomu zástupcovi žalobcu dňa 14.12.2021. Súd prvej inštancie na základe týchto skutočností konštatoval, že dňa 11.12.2021, kedy sa mal uskutočniť styk maloletého dieťaťa so žalobcom, nemal žalobca ešte doručené zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu. Bolo tu teda stále vykonateľné uznesenie Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021, č.k. 18P/54/2019-1980 a styk s maloletým sa mal podľa neho uskutočniť. Súd prvej inštancie na podporu správnosti vyhovujúceho rozhodnutia uviedol, že aj v prípade akceptácie námietky žalovanej a neopodstatnenosti vykonať neprávoplatne zrušené rozhodnutie o styku s maloletým (v nepárnom týždni od soboty 10.00 do nedele 18.00 hod.), tu zrušením daného rozhodnutia vznikla situácia, že vykonateľným sa stalo skoršie rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019, na základe ktorého bol žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým presne v ten istý deň, teda 11.12.2021, avšak v čase od 14.00 do 17.00 hod. Aj preto bola podľa súdu prvej inštancie žalovaná povinná maloletého žalobcovi odovzdať.

13. Akceptovať uvedený záver súdu prvej inštancie by bolo možné v prípade, pokiaľ by sa žalobca domáhal náhrady škody za zmarený styk s maloletým tvrdiac rozhodujúce skutočnosti žaloby tak, že na strane žalovanej došlo k porušeniu povinnosti podľa skoršieho rozhodnutia Okresného súdu Prievidza č.k. 12P/44/2019-76 zo dňa 14.10.2019. Obsah žaloby však takýto nie je. Nad rámec tohto základného východiska by súčasne muselo byť východiskom vyhovujúceho rozhodnutia v takomto prípade skutkové zistenie, že dňa 11.12.2021 žalobca žiadal odovzdať maloletého za účelom realizácie styku len v ten deň v čase od 14.00 hod. do 17.00 hod. a nie na styk od soboty 10.00 hod. do nedele 18.00 hod.

14. Z hľadiska správnosti napadnutého rozhodnutia tak ostáva zásadnou otázkou, či je akceptovateľným dôvodom na neplnenie povinnosti podľa (ešte stále) vykonateľného rozhodnutia súdu o úprave styku žalobcu s maloletým zrušenie tohto vykonateľného rozhodnutia, ktoré je neprávoplatné len preto, že si ho žalobca ešte neprevzal, ale mal o ňom vedomosť.

15. Vykonateľnosť, je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti.

16. V nadväznosti na uvedené je preto potrebné podľa konkrétnej situácie tejto veci posúdiť, či realizácia styku s maloletým podľa vykonateľného rozhodnutia súdu v čase, keď bolo toto rozhodnutie neprávoplatne zrušené, nepredstavuje takú objektívnu okolnosť, ktorá by bránila splneniu povinností v ňom uložených. Relevantné pre zodpovedanie tejto otázky sú najmä dôvody zrušenia rozhodnutia Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2021, č.k. 18P/54/2019-1980 zo strany odvolacieho súdu. Z hľadiska splnenia prevenčnej povinnosti žalovanej predísť vzniku škody zbytočnou cestou žalobcu pre maloletého je významná aj otázka informovania žalobcu, že k zrušeniu rozhodnutia došlo.

17. Žalovaná už pred súdom prvej inštancie uvádzala skutkové tvrdenia o tom, že žalobca a jeho právny zástupca aj pred samotným doručením zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu dňa vedeli o zrušení uznesenia o neodkladnom opatrení zo dňa 04.10.2021, č.k. 18P/54/2019-1980, a to už dňa 02.12.2021, kedy sa konalo na Okresnom súde Bratislava IV pojednávanie vo veci rozvodu manželstva žalobcu a žalovanej a úpravy práv a povinností rodičov k mal. dieťaťu na čas po rozvode. Taktiež v priebehu konania na súde prvej inštancie žalovaná doložila výpis z sms komunikácie so žalobcom zo dňa 10.12.2021 (č.l. 11 spisu), ako aj mail zo dňa 10.12.2021, adresovaný jej právnym zástupcom právnemu zástupcovi žalobcu J. G., súčasťou ktorého bolo aj zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu (č.l. 50 spisu.).

18. Vzhľadom na uvedené je potrebné doplniť dokazovanie o oboznámenie obsahu zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.11.2021, č.k. 27CoP/70/2021-2189 a zistiť dôvody, pre ktoré nepovažoval odvolací súd rozhodnutie za správne. Pokiaľ sa jedná o vecné dôvody, spočívajúce principiálne v tom, že zrušeným rozhodnutím upravený styk nie je v súlade so záujmom dieťaťa, prichádza do úvahy existencia objektívneho dôvodu pre nesplnenie povinnosti podľa rozhodnutia, ktoré je vykonateľné už len preto, že si rozhodnutie o jeho zrušení neprevzal niektorý z účastníkov konania. Následne bude potrebné doplniť dokazovanie o vyššie uvedené dôkazy navrhované žalovanou k preukázaniu, že do dispozície žalobcu bola poskytnutá informácia o zrušení rozhodnutia, podľa ktorého žalobca žiadal odovzdanie maloletého dňa 11.12.2021 v mieste bydliska matky.

19. S poukazom na vyššie uvedené nesprávne právne posúdenie otázky významu zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.11.2021, č.k. 27CoP/70/2021-2189 a nevykonanie s tým súvisiacich navrhovaných dôkazov, odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku vo veci a v dôsledku toho aj závislý výrok III. o náhrade trov konania. A to bez toho, že by bolo potrebné sa zaoberať dôvodnosťou odvolania žalobcu v tejto časti.

20. Nad rámec uvedeného odvolací súd k otázke nesprávneho právneho posúdenia veci uvádza, že pokiaľ súd prvej inštancie prijal skutkový záver o výpožičke vozidla, ktorým mal žalobca cestovať, neobstojí popri tom záver o priznaní (paušálnej) náhrady za opotrebenie vozidla, pretože na základe výpožičky užíva vypožičiavateľ vec bezplatne (§ 659 OZ).

21. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o trovách prvoinštančného konania, ako aj trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znova od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).